ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ

ΚΙΝΗΣΗ

ΠΑΛΟΥΡΙΩΤΙΣΣΑΣ

ΠΑΛΟΥΡΙΩΤΙΣΣΑ
2021

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ

ΚΙΝΗΣΗ

ΠΑΛΟΥΡΙΩΤΙΣΣΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΑ

(Αναστοχασμοί)

ΠΑΛΟΥΡΙΩΤΙΣΣΑ

2021

ΙΣ
ΧΣ

ΤΩΡΑ;

(Αντί Προλόγου)

Εφιάλτες στην πράξη;
Παραισθήσεις γεμάτος;
Μπροστά πάντα σε αδιέξοδο;
Μοιάζει σήμερα ο Χριστός με φάκελο λησμονημένο στο αρχείο στης ανθρωπότητας.
Εντολές παραθεωρούνται. Θεία και ιερά μυκτηρίζονται. Άνθρωποι μη πολιτογραφημένοι. Πρόσωπο που πολεμούν οι στρατιές του Ιούδα. Ζύμη περιπλεγμένη με καινά ένζυμα.
Ο Ιούδας ήταν κοντά στον Κύριο. Άκουε τον λόγο Του. Μετείχε ενεργά στο έργο. Μεγίστης αξιώθηκε τιμής. Να γίνει υιός φωτός.
Έγινε «υιός της απώλειας». Αντιμετώπισε τον Κύριο ως δούλον. Κατατρύχεται τελικά από τις τύψεις.
Στην πράξη αγνώμονας.
Ουδέποτε αγάπησε τον Κύριο.
Μπήκε στην αγέλη του αντιδίκου.
Πολλοί οι οπαδοί του. Τότε. Τώρα;
Εμείς;
Καλή πορεία λοιπόν. Μ' επίγνωση.
Και καλήν ανάβαση στου Γολγοθά την ακρώρεια.
Για τη μεγάλη συνάντηση…

+ ο π. Γ

Μ Ε Γ Α Λ Η Ε Β Δ Ο Μ Α Δ Α
(Αναστοχασμοί)

Κυριακή των Βαΐων

Κεντρίσματα μυστικά.

Αναζητήσεις αθέατες.

Πνευματικές οι ανατάσεις τους.

Δίνουν την εντύπωση, ότι οι αναπνοές τους είναι μεταφυσικές. Διανθισμένες με αναπτερώσεις πνευματικές.

Τη γνησιότητα της υποδοχής εκείνης θα επιχειρήσουν να νοθεύσουν οι «επιτήδειοι». Με χίλιους τρόπους. Με μεθόδους τελείως απαράδεκτες.

Εμείς; Είμαστε άραγε ανάμεσά τους;

Είμαστε έτοιμοι να βυθιστούμε στης αγάπης τη θάλασσα;

Στων μυστηρίων τους ωκεανούς;

Κι οι βυθομετρήσεις τούτες μας βοηθούν άραγε ν' ανασύρουμε από τον πυθμένα θησαυρούς πνευματικούς; Αφιερωμένους στης ανθρωπότητας τον ναό;

Να γίνουμε θεολόγοι της πράξης. Όχι μόνο στον λογισμό.

Οξυγόνο; Ναι. Δωρεάν προσφορά του Αγίου Πνεύματος.

Στην κάθε μας κίνηση θα κατοικεί ο Θεός.

Θα μαθαίνουμε, ότι ο Χριστός δεν μένει στάσιμος.

Φεύγει.

Να προλάβουμε λοιπόν.

Να Τον αγκαλιάσουμε.

Για να Τον κρατήσουμε.

Δεν θ' αντέχουμε τον χωρισμό. Ούτε την απουσία Του.

Με πόθο στην αγκαλιά μας να κρατούμε το Χριστό.

Οι χτύποι της καρδιάς Του της θεϊκής να γίνονται ρυθμός της ζωής μας.

Μεγάλη Δευτέρα

Προσήλωση στο παρόν. Το τώρα. Απόλαυση.
Τι άλλο να μας απασχολήσει;
Αφού αυτά είναι τα ενδιαφέροντά μας.
Με το αύριο;
Με το μέλλον;
Ποιος θ' ασχοληθεί; Και για ποιο λόγο;
Τι θα καταφέρει άλλωστε;
Ρευστά τα πάντα. Προσωρινά. Παροδικά.
Παρέρχονται. Φεύγουν.
Προσγείωση λοιπόν.
Καμμιά διάθεση δεν έχουμε για κάτι άλλο.
Ούτε την ιστορία ν' αρδεύσει το παρόν.
Προσπαθούμε συχνά ν' ανασυνθέσουμε.
Να συγγράψουμε στιγμές. Ουδέτερα πάντα. Χωρίς ωραιοποιήσεις της ζωής της εποποιΐας. Με κενότητα ψυχική. Χωρίς όποιο άρωμα ψυχής.
Φθάνει όμως κάποτε ο κορεσμός.
Ένας χορτασμός μη αναστρέψιμος.
Υπάρχει άραγε ποτέ πιθανότητα να θυμηθούμε το σύνθημα:
«Έτρωγον, έπινον και ήλθεν ο κατακλυσμός»;
Όχι σαν απειλή. Μα μια προειδοποίηση.
Γιατί; Μα αφού
«Ιδού ο Νυμφίος έρχεται…»
Δεν θα μας περιμένει.
Την αρματωσιά μας να φτιάξουμε λοιπόν.
Για το δικό μας «παρών».

Μεγάλη Τρίτη

Οπτική γωνία διαφορετική.

Η ζωή γίνεται μεταξένια.

Τ' ουρανού το χρώμα, βαθύ πράσινο τώρα, ξεχύνεται παντού.

Ούριος ο άνεμος της αλλαγής αιθέριο σκορπά έλαιο μεθυστικό.

Της ζωής οι κατευθύνσεις αναδιαμορφώνονται. Λεωφόροι ρηξικέλευθες ξανοίγονται μπροστά μας.

Διαφοροποιούνται της συνείδησης τα πνευματικά διαζώματα.

Η νέα ένδειξη ζωής προκύπτει. Του φακού της το βεληνεκές διαφοροποιείται.

Παρά τις εκδορές, τις τόσες πτώσεις, μακριά απ' όποια δίνη αδάμαστη, η ζωή γίνεται μεταξένια. Βελούδινη.

Μπροστά μας προβάλλει «η Αυτού Εξοχότης, ο Άνθρωπος».

Η θέση του; Πρωτεύουσα τώρα.

Ανυψώνεται.

Τιμάται.

Της αγάπης τα φθέγματα βοηθούν στων κοχυλιών το στέγνωμα.

Θούρια σκορπούν γύρω τη μελωδία τους την εναρμόνια.

Ο αιώνιος Ζωγράφος μια νέα μορφή λαξεύει δίπλα μας. Απομακρύνει τα ψιμύθια τα περιττά.

Μια νέα όψη, με την ουράνια σμίλη Του λαξεύει

τώρα.

Με ίχνη ανεξίτηλα διαζωγραφίζει στου αδελφού τη στίλβη τη ζωή.

Προσφέρει τη συγχώρηση.

Δέχεται του ανθρώπου τη μετάνοια.

Και ευλογεί.

Μεγάλη Τετάρτη

Ζωής στιγμές. Ανεπανάληπτες.

Χωρίς ούτε υπόνοια εσωστρεφούς μοναξιάς να εκπέμπεται από τις ώρες εκείνες της ζωής τις γαληνιαίες στη φύση.

Και η συνείδηση;

Επαναπαυμένη καθ' όλα.

Χωρίς όποιο ελεγειακό στοιχείο.

Ο εχθρός ακαριαία πλήττει τον καθένα.

Στείρος διδακτισμός.

Σωστική αναβίωση καμμιά.

Τόλμη; Πού να βρεθεί; Δεν διανθίζει της ζωής την πεζότητα.

Αλαζονεία της αυταπάτης. Απόσταγμα της σοφίας της ζωής κανένα.

Ταξίδι καταντά η ζωή. Σ' έναν απροσμέτρητο κόσμο. Χωρίς αποσκευές.

Πρυτανεύουν η υποκρισία. Το μίσος. Ο φθόνος.

Αντιστάθμισμα; 30 αργύρια.

Καταστάσεις κίβδηλες πολλές.

Εσμός οι κιβδηλοποιοί γύρω μας.

Σκοτάδι παντού. Έρεβος βαθύ.

Αναλλοίωτες αξίες; Υπάρχουν;

Στροφή στης ζωής τα ησυχαστήρια.

Και ο Χριστός σταυρώνεται για μένα…

Μεγάλη Πέμπτη

Στης ζωής την ιστορική ροή κάποια πράγματα δεν παύουν να αφήνουν τη σφραγίδα τους.

Υπέργειες και υπόγειες διαδρομές.

Παιγνίδι αιώνων.

Υφαλοκρηπίδα δυσχερής. Και επικίνδυνη. Με ήλιο δικό της και με ουρανό.

Η τραγωδία μας;

Μα απωλέσαμε το πλέγμα το μυστηριακό. Αυτό που μας δένει με όλα τα πράγματα της ζωής.

Γι' ανασύσταση κάλλους και αρμονίας μουσικής ηχόχρωμα; Ούτε υπούσια.

Μίσος λοιπόν. Σ' όλη του την ποικιλωνυμία.

Οδύσσεια πραγματική στην άβυσσο των βιωμένων δεινών μέσα.

Κι η πορεία; Μακρά και επώδυνη.

Ερεβώδης στο βάθος ο ορίζοντας.

Αφοπλιστική κατά πάντα του στοχασμού η ικανότητα.

Η αίσθηση η ασύλληπτη περνά μπροστά μας.

«Ο ελκόμενος». Πορεύεται. Για να σταυρωθεί.

Ο μόνος αθώος.

Οι ένοχοι;

Παρακολουθούμε ενεοί.

Αναπόδραση των ανθρώπων η αμηχανία.

Δρόμος για την τελική λύτρωση;

Ερμητικά κλειστός.

Κι η κραυγή τότε σχίζει τον αέρα:

«Πάτερ, άφες αυτοίς».

Και οι πόρτες άνοιξαν.

Μπροστά ο μετανοών ληστής.

Μαζύ του; Εναντίον του;
Τι επιλέγουμε λοιπόν;

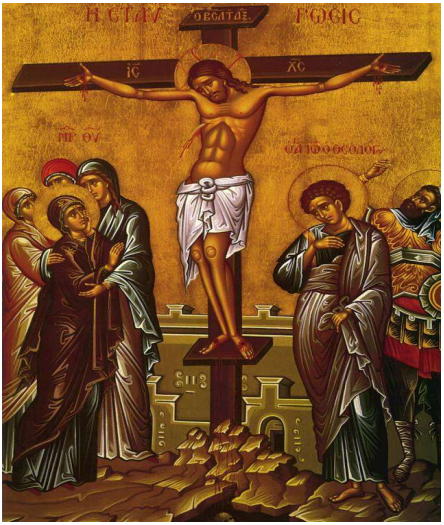

Μεγάλη Παρασκευή

Ορισμένα της ζωής μας διαμερίσματα είναι ηλιόλουστα. Άλλα όμως παραμένουν σκοτεινά. Κι αραχνιασμένα.

Οι σφραγίδες; Αμφίβολης προέλευσης.

Κι εμείς; Να τις σπάσουμε θέλουμε.

Για να μπει του ήλιου το φως.

Τα σκοτάδια να διώξουν οι ακτίνες του.

Να λάμψει επιτέλους η αλήθεια, η πλέρια. Η ξάστερη.

Αυτή συντρίβει τις όποιες σφραγίδες. Χαράσσει δρόμους. Ανοίγει διάπλατα πόρτες.

Στόχος;

Μα ν' αποδώσουμε σε καθημερινή βάση καρπούς πνευματικούς. Πλούσιους.

Θρύψαλα λοιπόν οι σφραγίδες.

Τίποτε δεν αντιστέκεται.

Μαζύ κι η τελευταία σφραγίδα.

Αυτή του «έσχατου εχθρού»

Τότε…

Ναι! Θα έλθει η στιγμή. Κι η σάλπιγγα τους αιθέρες θα διασχίσει.

Μέγα Σάββατον

Μια ευκαιρία μοναδική.

Προσφέρεται στον καθένα για επανακαθορισμό των ορίων του. Αυτά που όλο και θέτει της ζωής ο περίγυρος αναβαπτίζοντας τους καιρούς.
Όχι όμως και τη βαθύτερη ουσία της ύπαρξης, που παραμένει αναλλοίωτη.

Μια ευκαιρία λοιπόν για να δει ποια επιτέλους είναι τα ενδιαφέροντά του .

Ασχολείται κανείς σήμερα με το αύριο; Με το μέλλον; Και γιατί ν' ασχοληθεί; Τι θα καταφέρει; Όλα είναι προσωρινά. Παρέρχονται.

Επίγευση αυτογνωσίας; Σήμερα;

Εσωτερικές αντανακλάσεις; Που αφυπνίζουν;

Μεταμφιέζουν μάλλον τα γεγονότα τα ιστορικά, τα κρυπτικά ή και λανθάνοντα σε άρνηση ζωής.

Υπεριστορικές αποτυπώσεις, δεν τις έχουν καταχωρισμένες στα λεξικά τους.

Μονοπωλούν έτσι του ανθρώπου το ενδιαφέρον.

Όλα ενορχηστρώνονται για της ζωής την ανάδειξη σε αντάξια αυταξία.

Διανοίγεται έτσι η ζωή χωρίς ιδιαίτερο των οριακών ριακών της διαπλεύσεων τονισμό.

Συνειδητότητα. Μνήμη. Ανάμνηση. Καμμιά νοσταλγία στης συνείδησης τα διαζώματα.

Σε μια τέτοια περιρρέουσα ατμόσφαιρα, μπορούμε άραγε να προσδοκούμε μετατροπή της λίθινης καρδιάς σε σαρκική; Εισπνοή αναγεννητική; Επιλογή διαρκείας; Σε διαύγεια μέσα; Σεμνότητα ακτινοβολούσα;

Πώς λοιπόν να πυρποληθούν οι καρδιές;

Δύο τα νήματα:

α. Το κόκκινο: Των μαρτύρων

β. Το χρυσό: Των αγιασμένων.

Δύο πηγές αενάου φωτός.

Σε διαφάνεια πλήρη.

Και της ζωής ο ποταμός θα κυλήσει σε άντλημα εγρήγορσης μέσα.

Ο Χριστός συγκροτεί την αποστολικήν Του μαρτυρία.

Μας τρέφει.

Προσφέρεται.

Προσφέρει.

Εξαλείφει την κόλαση. Το θάνατο. Τη φθορά.

Κι αυτό, γιατί «σταυρόν υπομείνας δι' ημάς, θανάτω θάνατον ώλεσεν».

Κι αυτά στης όγδοης ημέρα τα πλαίσια.

Κυριακή του Πάσχα

«Το μυρμήγκι πρέπει ν' αναποδογυρίσει, για να δει τον ουρανό» (παροιμία).

«Νερό από το βαθύ πηγάδι της καρδιάς» (Άγιος Σιλουανός)

Οδυσσειακή η ζωή μας.

Ο καθένας εντοιχισμένος στη σκοτεινότητα του εγώ. Της κακής μοναξιάς. Της ακοινωνησίας του ανθρώπου. Οθόνη μυστική, πάνω στην οποία ο πολιτισμός μας προβάλλει τα φαντάσματά του.

Οι καταλυτικές εμπειρίες που η απομόνωση ρίχνει τους ανθρώπους στην κοιλιά της γης, μόνο τραύματα δημιουργούν.

Μια θάλασσα ολοκάθαρη αναζητείται. Μια ζωή κατά πάντα διάφανη.

Στο αραξοβόλι της δίνεται η ευκαιρία μιας αγάπης οικουμενικής.

Μια φανέρωση της πραγματικής σχέσης του ανθρώπου με το Θεό.

Αληθινή «σταυροφορία». Όχι του (όποιου) όνειρου. Μα μιας διείσδυσης στης ύπαρξης τα κάτεργα. Σ' αναζήτηση όλων των χαμένων. Των παραπεταμένων. Των περιφρονημένων. Των αδικημένων.

Εκεί θ' ανακαλύψει (μάλλον αποκαλύψει) μια γη ολοκάθαρη. Κάτω από τις στάχτες έστω.

Θα δει ένα είδος δυνατής κι ανάλαφρης τρυφερότητας. Χωρίς παλινδρομήσεις. Που σ' ένα άδειασμα οδηγούν. Ένα δόσιμο στον άλλο.

Μετατρέποντας έτσι την καρδιά του σε θυσιαστήριο. Γαληνεύει τότε.

Κοιτάσματα θα βρούμε εκεί. Υπάρχουν. Ναι, διαμάν-

τια μοναδικά. Της φαντασίας το γεωτρύπανο εκπλήξεις θ' αντιμετωπίσει πολλές.

Κι η αμφιβολία; Μ' αυτήν το κονταροχτύπημα είναι η πίστη. (J. A. T. Robinson). Και: «Της αμφιβολίας η παρουσία γίνεται της αβεβαιότητας η βάση» (Θωμάς Μέρτου)

Ξέρουμε, ότι «δριμύς ο χειμών εν μέσω καύσωνι».

Είμαστε άραγε

«με τις αποσκευές στο χέρι
Έτοιμοι για νέα πορεία
χωρίς διαμαρτυρίες
χωρίς παράπονα;» (Μαρία Μουρτζά)

Τις ανάγκες και τα προβλήματα μόνο μ' έναν τρόπο μπορούμε ν' αντιμετωπίσουμε.

Στροφή σ' Εκείνον.

Κοινωνία συνειδητή μαζύ Του.

Εμπειρία τ' ουρανού πάνω στη γη.

Εκφράζεται μόνο με την αγάπη. Και την ομορφιά.

Ξεπερνά τον άδη. Καταργεί το θάνατο. Φθάνει στη στη σωτηρία. Όπως ο ληστής στον σταυρό. Μ' επίγνωση πάντα.

Με συνειδητοποίηση της αποτυχίας του. Της ασφυξίας. Της ιστορίας. Της αποκρυπτογράφησης. Σε μια παραδεισιακή νοσταλγία μέσα. Περνώντας από τον Σταυρό.

Ο Θεός, ναι, μας αγαπά.

Για μας σταυρώθηκε.

Για μας αναστήθηκε.

Χριστός Ανέστη λοιπόν.

Κι η Εκκλησία, η θάλασσά μας τραγουδά πάντα στου κόσμου το κοχύλι. Κι αυτός όχι μονάχα καίει στην καρδιά μέσα. Μα ακτινοβολεί και κάθε πρόσωπο.

Νικητήρια η ιαχή λοιπόν.

Τους αιθέρες σχίζει.
Χριστός Ανέστη.
Χριστός Ανέστη, Χριστιανοί.

+ ο π.Γ.

Κατακλείδα

Νοσταλγία

Νοσταλγώ…
Ναι! Τη στιγμή που θα Σε συναντήσω στης ζωής μου την πλατεία.
Όπως πάντα γινόταν.
Εκεί λοιπόν θα τα πούμε.
Οι δύο μας πάντα.
Στη δική μας συχνότητα.
Στο σκοτάδι μέσα το πυκνό.
Μια περιπέτεια
νοσταλγίας του Παραδείσου.
Θα Σου πω τα δικά μου.
Μαζύ θ' αναπολήσουμε
στιγμές παλιές. Όμορφες.
Ανεξίτηλα χαραγμένες στη μνήμη.
Ζωής στιγμές.
Θα είμαι εκεί λοιπόν.
Και θα περιμένω…

Ζ.α.